În lumina exigenţelor Programului aprobat de partid privind dezvoltarea continuă a mişcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAŢIONAL ŞI OLIMPIC?

Astăzi este rîndul sporturilor de iarnă să intre în obiectivul investigaţiilor întreprinse în scopul de a analiza modul în care se munceşte pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite în **Programul privind dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport pe perioada 1976–1980 şi pregătirea sportivilor români în vederea participării la Jocurile Olimpice din 1980,** adoptat de **Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R.** După cum se ştie, **la Jocurile Olimpice de iarnă de la Innsbruck – 1976 doar hocheiul a adus satisfacţie sportului românesc,** clasîndu-se pe locul I în grupa B. Unele discipline **(bob, biatlon, schi alpin) au avut prezenţe nesemnificative,** iar altele **(schi nordic, patinaj viteză şi patinaj artistic) nu au putut fi nici măcar înscrise din cauza lipsei de competitivitate** a rezultatelor sportivilor noştri pe plan internaţional.

În funcţie de deficienţele constatate la Jocurile Olimpice şi la alte întreceri internaţionale desfăşurate în ultimele două sezoane şi ţinînd seama de obiectivele Programului cu referire la sporturile de iarnă (consolidarea poziţiei hocheiului, afirmarea în ierarhia olimpică la bob, biatlon, schi fond, sanie, patinaj), au fost făcute analizele din paginile de faţă, scopul principal fiind atenţionarea forurilor competente pentru rezolvarea problemelor ce stau în faţa disciplinelor respective în apropiatul sezon 1977–1978 şi pînă la Jocurile Olimpice de la Lake Placid, din 1980. Este o etapă foarte importantă, în cursul căreia trebuie realizat un însemnat salt calitativ, care să conducă la îndeplinirea obiectivelor stabilite.

Schi

MĂSURI AU FOST LUATE, DAR REZULTATELE CONTINUĂ SĂ FIE NECORESPUNZĂTOARE

Întrecerile „alpinilor" trebuie să iasă din anonimatul în care se desfăşoară

De cîţiva ani se încearcă, dar fără rezultatele scontate, scoaterea din anonimat a schiului nostru alpin şi de fond. De fiecare dată promisiunile specialiştilor au fost infirmate, iar realizările obţinute sînt departe de ceea ce se numeşte performanţă.

Situaţia existentă a generat multe discuţii şi analize, s-au luat „măsuri hotărîte", dar rezultatele au rămas aceleaşi, adică necorespunzătoare!

Anonimatul întrecerilor

Întrecerile schiorilor alpini sînt cele mai atractive, mai interesante, atît pentru cei ce le practică, cît şi pentru marea masă a spectatorilor care urmăresc, cu zecile de mii, competiţiile de amploare. Concursurile interne din ultima perioadă s-au desfăşurat, însă, într-un anonimat aproape total. Cauzele sînt multiple, dar ne vom opri doar la cîteva: **programare necorespunzătoare; competitori de slabă valoare; pîrtii uşoare, arhicunoscute; rivalitate sportivă slabă, în care învingătorul unei curse se alegea dintre 2–3 sportivi; interes minor manifestat de unele secţii specializate** etc.

Încercări pentru ieşirea din impas s-au făcut, dar ceea ce s-a obţinut nu poate satisface pe nimeni. De peste 10 ani întrecerile interne au fost dominate de **Dan Cristea.** În el s-au pus mari speranţe, a fost angrenat în competiţii de anvergură (inclusiv J.O.) dar, cu mici excepţii, evoluţiile lui nu au fost la nivelul marilor campioni ai schiului alpin. În toată această perioadă prea puţini au fost alţi sportivi români care să-i primejduiască obţinerea locului I în aproape toate cursele din Poiana Braşov, din Bucegi etc. În ultimii ani au apărut doar doi rivali care au mai cîştigat, izolat, cîte o cursă: **Ioan Cavaşi şi Alexandru Manta.** Dar, este mult prea puţin pentru a obţine ceea ce se aşteaptă de la schiul de performanţă. Liceul de schi din Predeal, creat tocmai pentru a facilita apariţia sportivilor de valoare, nu a dat încă rezultatele scontate. Secţiile de juniori au în componenţa lor elemente necorespunzătoare, incluse mai mult pe criterii de simpatie. Mulţi antrenori nu au un program corespunzător, lucrează „după ureche", nu ţin pasul, decît cu foarte puţine excepţii, cu ultimele noutăţi ce apar pe plan mondial, iar absolvenţii I.E.F.S. cu specializarea schi nu au dat satisfacţie decît într-o proporţie foarte scăzută. Pentru remedierea neajunsurilor trebuie, deci, luate măsuri urgente, eficiente, care să ducă, în sfîrşit, la realizarea dezideratelor propuse.

În schiul alpin, condiţiile materiale primează. Pentru aceasta se cer eforturi susţinute din partea secţiilor, a forului de specialitate, a antrenorilor şi sportivilor. Ruperea de circuitul competiţional european sau mondial nu este recomandabilă. Exemplul polonezului **Jan Bachleda** este elocvent: angrenat de junior în competiţii de amploare, după puţină vreme a ajuns în elita schiorilor alpini din Europa, devenind protagonist al disputelor din „Cupa Europei" şi „Cupa Mondială". La fel a procedat şi federaţia de specialitate din Bulgaria cu juniorul **Petar Popanghelov,** care după scurt timp a cucerit „Cupa Europei" pentru juniori, iar acum este prezent printre fruntaşii curselor de slalom şi coborîre la seniori...

Doar aceste două exemple sînt, credem, edificatoare. Cu eforturi materiale, cu mult mai multă muncă şi pasiune, avem convingerea că şi dintre actualii juniori, **Carol Adorian, Mihai Bără, Zolt Balasz, Cristinel Bucur, Dorin Dinu, Daniela Uncrop, Mariana Axinte, Maria Balasz, Csila Petres** sau **Doina Frăţilă,** dacă li se va asigura un program de pregătire adecvat, o prezenţă la concursuri permanentă, o îndrumare competentă, fără compromisuri, se vor ridica performeri de valoare. Să nu se uite nici un moment că pregătirea unui sportiv de mare performanţă trebuie axată pe o perioadă îndelungată şi concursuri non-stop, cu o pauză competiţională redusă şi nu aşa cum se procedează la noi, cînd un schior se află în antrenamente doar cît are zăpadă la dispoziţie şi foarte rar se pregăteşte cu conştiinciozitate şi în celelalte luni ale anului...

PLECARE
START

Aşteptăm de la schioarele fondiste o apropiere cît mai grabnică de performanţele internaţionale

Fondiştii – încă departe de marile performanţe

Schiul de fond este mult mai accesibil maselor. Practicarea lui cere mai puţine eforturi materiale, dar nu admite rabat de la muncă şi dăruire, de la pasiune şi abnegaţie. Putem spune că la această oră practicanţii acestei ramuri sportive se află departe de performanţele realizate pe plan mondial de fruntaşii genului. Cu regret trebuie să precizăm că această stare de lucruri dăinuie de multă vreme, că măsurile ce s-au luat nu au avut darul să impulsioneze, aşa cum s-a preconizat, apropierea de vîrfurile ierarhiilor internaţionale.

Cum putem vorbi de o apropiere de cei mai buni schiori fondişti ai lumii cînd, în cele cîteva curse internaţionale în care au fost angrenaţi în sezonul trecut, rezultatele fondiştilor noştri au fost mai mult decît modeste, la mare distanţă de primii clasaţi. Iată cîteva exemple: într-o probă pe 15 km sportivul nostru L. Markos a realizat 52:50,96 (locul 19) faţă de 47:03,72 cît a obţinut primul clasat. Într-o cursă feminină pe 10 km, Iuliana Demeter a mers 44:50,70, iar învingătoarea probei 36:37,40. Această simplă comparare a rezultatelor este elocventă!

Pentru a intra în circuitul marilor performanţe se impun măsuri drastice, de eliminare a tot ceea ce a frînat progresul schiorilor noştri, de trecere imediată la un regim de muncă susţinut, fără abateri, în aşa fel încît planul stabilit de federaţia de specialitate să fie îndeplinit întocmai. Cu îngăduinţă, cu subterfugii, cu cocoloşirea lipsurilor, nu este de conceput formarea de sportivi demni de a reprezenta culorile ţării în marile concursuri internaţionale.

Paul IOVAN

ÎNTRE A FI SAU A NU FI!

Biatlon

După ce în anul 1974 Gheorghe Gârniţă a cucerit medalia de argint la campionatele mondiale de la Minsk, biatlonul românesc a înregistrat o coborîre vertiginoasă, în scurtă vreme el dispărînd, pur şi simplu, din arena internaţională. Realizarea de performanţe bune (debutul a fost făcut de Gheorghe Vilmoş în anul 1964, cînd s-a clasat pe locul 5 la Jocurile Olimpice de la Innsbruck) a devenit o amintire, iar intrarea în anonimat o realitate din ce în ce mai evidentă. Să amintim, în acest sens, că în sezonul 1976—1977 nu a fost îndeplinit nici unul din obiectivele propuse cu prilejul participării la campionatele mondiale, la Spartachiada armatelor prietene, Dinamoviadă sau la concursurile desfăşurate în U.R.S.S., R. D. Germană şi R. F. Germania. Este drept că la întreceri au luat parte biatlonişti tineri (doar Gârniţă a reprezentat generaţia mai veche), dar acest lucru nu constituie o scuză pentru slaba evoluţie şi nici nu atenuează gravele deficienţe existente de mai multă vreme în activitatea biatlonului, dintre care prof. **Virgil Teodorescu,** antrenorul coordonator al lotului naţional, le-a evidenţiat în mod succint pe cîteva (noi le considerăm ca fiind cele mai importante):

„Cauzele regresului în biatlon sînt aceleaşi de ani de zile: indisciplină, prezenţă de 100 la sută doar a... antrenorilor, sportivii venind la pregătire cînd au poftă, ambiţiile lor oprindu-se la rezolvarea intereselor directe în competiţiile interne şi nicidecum la un loc pe podium la Jocurile Olimpice sau la campionatele mondiale. De altfel, secţiile cluburilor şi ale asociaţiilor sportive au vederi asemănătoare, ţelul lor principal fiind campionatele naţionale. În aceste condiţii, nu este de mirare că, de regulă, biatloniştii vin nepregătiţi de la secţii la lot şi nu o dată s-a întîmplat ca, după primul antrenament în cadrul lotului, sportivii să acuze... febră musculară".

Este drept, au existat şi unele condiţii obiective care au determinat regresul biatlonului, printre acestea amintind de dualismul biatlon-fond (care a dus uneori la obosirea prematură a unor sportivi introduşi de cluburi şi antrenori la probele ambelor discipline, în scopul sporirii şanselor de cucerire de titluri de campioni ai ţării, din sezonul viitor, problema respectivă a fost rezolvată, biatloniştilor fiindu-le interzisă participarea la concursurile de fond şi a fondiştilor la cele de biatlon), de insuficienţa cantitativă şi calitativă a unor materiale sportive. Dar acestea nu acoperă lipsa de activitate şi exigenţă a celor mai puternice secţii de biatlon din ţară, cele de la Dinamo şi A.S. Armata Braşov (cărora le aparţin componenţii lotului) privind participarea sportivilor la programul mai pretenţios de antrenament în cadrul lotului naţional.

Este limpede că numai o schimbare radicală a opticii cluburilor faţă de interesul principal al biatlonului românesc — o reprezentare cu demnitate la marile competiţii internaţionale — poate contribui la redresarea unei discipline care pînă nu de mult era o „piesă" de bază între sporturile de iarnă din ţara noastră. Talente nu ne lipsesc, Biroul federal acordă întregul sprijin material şi moral necesar, străduindu-se să elimine neajunsurile de pînă acum. Rămîne ca printr-un efort comun al federaţiei şi al cluburilor, dar în primul rînd al înşişi biatloniştilor, al tinerei generaţii dornice de afirmare, sportul alergării pe schiuri şi tragerii cu arma să revină în plutonul fruntaş internaţional, acolo unde a deţinut, ani în şir, poziţii de onoare. Altminteri, declinul va fi ireversibil...

Dumitru ASMARANDEI

Patinaj

DATORIILE S-AU MĂRIT!

La începutul sezonului 1976/1977, patinajul, cu cele două ramuri ale sale — viteză şi artistic, a intrat în circuitul pregătirilor olimpice, considerîndu-se că există posibilităţi reale pentru afirmarea sportivilor români în arena internaţională. Ca atare, federaţia de resort a adoptat un plan de redresare a activităţii competiţionale de masă şi de performanţă, concentrîndu-şi atenţia spre consolidarea secţiilor fruntaşe, asigurarea bazei materiale corespunzătoare, perfecţionarea cadrelor tehnice, îmbunătăţirea procesului de instruire şi selecţie, nominalizîndu-se chiar o serie de sportivi cu perspective pentru J.O.

Ce s-a realizat din aceste obiective? Răspunsul: rezultatele obţinute în primul an al campaniei olimpice nu sînt cîtuşi de puţin competitive pe plan internaţional, *patinatorii artistici din lotul republican comportîndu-se, în continuare, la limita mediocrităţii, iar viteziştii noştri avînd încă prea puţină... viteză. Să concretizăm. Campioana ţării,* Doina Mitricică, *s-a clasat la ultima ediţie a C.E. de patinaj artistic de la Helsinki pe locul 21 din 25 de concurente, iar* Vasile Coroş, *vitezistul nostru nr. 1, a realizat cel mai bun timp al său pe „inelul de gheaţă" de la Inzel, cu prilejul „Turneului celor trei piste", unde a fost cronometrat pe distanţa de 500 m cu 41,05, probă care se aleargă sub 39 s la marile competiţii.*

Prin urmare, atît rezultatele viteziştilor, cît şi cele obţinute de „artiştii gheţii" în sezonul trecut sînt încă departe de a constitui o rampă de lansare în arena internaţională. După părerea noastră, cauzele care au determinat nivelul general scăzut al patinajului sînt următoarele:

1. În pofida numărului mare de practicanţi, procesul de selecţie a viitorilor performeri a decurs defectuos, *în spatele celor cîţiva patinatori fruntaşi neexistînd în prezent nimic sau aproape nimic.*

2. Cadrele tehnice nu s-au *preocupat cu spirit de responsabilitate de formarea „schimbului de mîine" şi nu au depus eforturi pentru ca tinerii dotaţi să-şi perfecţioneze cunoştinţele tehnice şi să-şi dezvolte calităţile fizice, multe talente pierzîndu-se pe drum. De asemenea, nivelul profesional al unor antrenori nu se ridică la actualele cerinţe, în fruntea colectivelor de coordonare a instruirii loturilor republicane fiind numiţi tehnicieni ale căror rezultate obţinute în activitatea depusă la secţiile respective nu-i recomandau în această importantă muncă. Din păcate, unii dintre aceşti tehnicieni mai sînt menţinuţi în diferitele organisme ale federaţiei.*

Vitezistul **L. Lazar,** din M. Ciuc, component al lotului republican, se pregăteşte intens, fiind hotărît să-şi amelioreze recordurile

3. Un program competiţional lipsit de prevederile menite să mărească aria activităţii de masă, *deci insuficient pentru depistarea elementelor de perspectivă.*

4. În sfîrşit, slaba organizare a procesului educativ, *sportivii nefiind crescuţi de antrenorii lor în spiritul dragostei faţă de muncă, fapt constatat chiar în cadrul loturilor republicane. Stilul sectar de muncă al unor membri ai biroului federal, precum şi încercările de a se subordona interesele patinajului unor interese înguste sau de club au generat stări de lucruri negative, ca de exemplu antrenamente superficiale, abateri de la etica sportivă şi chiar desfiinţarea unor secţii de performanţă cu rezultate bune.*

Cunoscînd cauzele care au dus la stagnarea patinajului, biroul federal a alcătuit un nou şi amplu plan de acţiuni pe perioada 1977-1980. Printre obiectivele majore în domeniul activităţii de performanţă, la loc prioritar a fost situat programul de pregătire a loturilor olimpice. Perfecţionarea cadrelor tehnice, acţiuni pentru dezvoltarea bazei materiale (patinoarul artificial din Ploieşti va fi pus în exclusivitate la dispoziţia „artiştilor gheţii" şi vor fi reamenajate pistele de dimensiuni olimpice de la Tuşnad şi M. Ciuc), scheme şi modele de selecţie, prognoze, norme de control pe uscat şi pe gheaţă, calendar competiţional ritmic şi complex, forme de antrenament pe sexe şi categorii de vîrstă, noutăţi metodice, iată principalele elemente ale programului de instruire olimpică, care are drept scop afirmarea patinatorilor noştri artistici şi de viteză la J.O. de iarnă din 1980.

Realizarea acestui obiectiv pune nemijlocit în faţa tuturor factorilor interesaţi sarcina de a găsi în comun soluţii practice pentru valorificarea superioară a posibilităţilor existente.

„Avînd drept călăuză documentele de partid, *ne spunea tov. Constantin Peştişeanu, preşedintele forului de resort,* ne vom strădui să finalizăm exemplar şi într-o perioadă optimă planul de măsuri. De acum înainte cuvîntul nostru de ordine va fi: muncă, disciplină şi dăruire totală pentru creşterea valorică a rezultatelor patinatorilor artistici şi de viteză în arena internaţională".

Traian IOANIŢESCU

Hochei

PATINOARE ARTIFICIALE ÎN CENTRE FĂRĂ... HOCHEIŞTI!

Hocheiul pe gheaţă este singurul dintre sporturile de iarnă care a realizat în ultimii ani unele rezultate internaţionale promiţătoare. În acest sens este suficient să amintim faptul că în anul 1976 selecţionata ţării noastre a cîştigat grupa B a C.M. şi seria secundă a turneului olimpic, după care, în 1977, a participat la întrecerile primului eşalon valoric al campionatului mondial.

Toate acestea, ca şi alte rezultate remarcabile obţinute fie în dispute bilaterale, fie în întrecerile juniorilor, constituie indicii unei activităţi laborioase desfăşurată la nivelul federaţiei, al cluburilor fruntaşe şi al unor centre locale (exemple: oraşele Miercurea Ciuc, Galaţi şi Suceava). O contribuţie importantă la impulsionarea activităţii în acest sport a avut-o DEZVOLTAREA BAZEI SALE MATERIALE, concretizată în apariţia a NUMEROASE PATINOARE ARTIFICIALE. Astfel de moderne baze sportive sînt astăzi la dispoziţia tineretului din Bucureşti, Miercurea Ciuc, Galaţi, Suceava, Cluj-Napoca, Sibiu, Constanţa, Timişoara, Ploieşti şi Poiana Braşov. În plus, s-a îmbunătăţit simţitor dotarea cu echipament şi material sportiv modern şi de bună calitate.

Cu toate acestea, reuşitele s-au oprit la cele amintite. Prezenţa hocheiştilor români în grupa A a C.M. n-a prilejuit acestora ocazia de a-şi îndeplini angajamentul luat şi anume acela DE A SE MENŢINE ÎN ACEASTĂ CATEGORIE DE ELITĂ A HOCHEIULUI MONDIAL. Cauzele au fost discutate şi sînt cunoscute. Important este că în prezent SE ACŢIONEAZĂ PENTRU ÎNLĂTURAREA LIPSURILOR. Ceea ce nemulţumeşte oarecum este că RITMUL DE ÎNDEPLINIRE AL SARCINILOR NU ESTE CEL CORESPUNZĂTOR.

Încercînd să desluşim pentru ce se merge încă cu o „viteză redusă" vom constata că BAZA MATERIALĂ DE CARE DISPUNE HOCHEIUL NOSTRU NU ESTE FOLOSITĂ LA CAPACITATEA MAXIMĂ. Avem în momentul de faţă centre cu patinoare artificiale unde nu există secţii de hochei şi unde nici măcar nu se întrevede perspectiva ca să se înregistreze un început de activitate. **Este cazul patinoarelor artificiale din Sibiu, Constanţa şi Timişoara.** Ca să nu mai vorbim de faptul că în centre cu tradiţie, unde **au fiinţat echipe puternice, cum este cazul oraşelor Braşov şi Cluj-Napoca,** acum există secţii slabe, care-şi duc viaţa de azi pe mîine. Socotim, deci, că un obiectiv de mare actualitate ar fi ca din acest an NICI UN PATINOAR ARTIFICIAL SĂ NU RĂMÎNĂ FĂRĂ CENTRU DE COPII ŞI JUNIORI!

O altă cerinţă de primă urgenţă este aceea legată de MODERNIZAREA PROCESULUI DE INSTRUIRE ŞI DE SELECŢIE în cadrul secţiilor fruntaşe şi, în mod deosebit, la Steaua, Dinamo Bucureşti şi S.C. Miercurea Ciuc. În acest sens se cere o DUBLARE A EFORTULUI LA PREGĂTIRE, O PREOCUPARE MAI MARE PENTRU ÎNSUŞIREA JOCULUI MODERN, ADOPTAREA UNOR PRINCIPII DE SELECŢIE ÎN CONCORDANŢĂ CU CERINŢELE ACTUALE PE PLAN INTERNAŢIONAL. Cu alte cuvinte, trebuie să se lucreze mai mult şi mai eficient, cu tot efectivul la aceeaşi cotă de solicitare. Să se pună accentul din punct de vedere tactic pe caracteristicile jocului modern, în forţă, fără menajamente, de mare viteză şi fineţe. Pentru aceasta este necesar ca încă de la selecţie să se urmărească depistarea şi promovarea tinerilor cu gabarit corespunzător. Să nu uităm, de pildă, că foarte tînăra echipă a Suediei avea la C.M. de anul acesta doar 2 din cei 25 de jucători sub 1,80 m! Lucrurile nu se prezentau diferit nici la selecţionatele Cehoslovaciei, Uniunii Sovietice sau Finlandei.

Discutînd despre mijloacele care pot contribui la îndeplinirea sarcinilor ce stau în faţa acestui sport nu poate fi neglijat nici faptul că se impune o DIVERSIFICARE ŞI O DEZVOLTARE A CALENDARULUI COMPETIŢIONAL INTERN ŞI INTERNAŢIONAL. Ne gîndim că este necesar să apară mai multe competiţii pentru juniori şi chiar pentru copii. De asemenea, în grupa secundă a Diviziei A se poate juca mai mult, aceasta fiind în ultimă instanţă şi o sursă de venituri dacă programarea turneelor sau a meciurilor se va face cu discernămînt. Pe plan internaţional, alături de cele două selecţionate care au reprezentat ţara noastră pînă acum (seniori şi juniori), este timpul să intre în arena internaţională şi o reprezentativă de tineret. Este vorba despre o echipă în care să se plămădească viitoarele cadre ale lotului A şi care să umple golul — prea mare — existent în momentul de faţă între prima garnitură a ţării şi echipa de juniori.

În sfîrşit, considerăm că **forul de specialitate ar trebui să facă mai mult pentru organizarea şi mai ales dotarea cu echipament corespunzător a unor centre de copii, precum şi pentru lărgirea calendarului competiţional.** Strădaniile în acest sens, mai ales cele materiale, vor fi în mod cert valorificate rapid, prin rezultate din ce în ce mai bune, prin îndeplinirea de fapt a obiectivelor prevăzute. Aceasta cu atît mai mult cu cît s-a dovedit că în hochei există posibilităţi mari, principalul argument constituindu-l faptul că la Viena, în cadrul grupei A a C.M., echipa României a fost cea mai tînără dintre participante (media de vîrstă: 24,6 ani). Aşadar perspectivele sînt destul de optimiste. Dincolo, însă, de valorificarea deplină a bazei materiale, de neta îmbunătăţire a procesului de instruire, de ridicarea pe o treaptă calitativ superioară a calendarului competiţional se cer, ca nişte imperative, MAI MULTĂ DISCIPLINĂ, MAI MULTĂ CONŞTIINCIOZITATE LA ANTRENAMENTE, MUNCĂ MAI INTENSĂ. Acestea sînt, de fapt, jaloanele cu ajutorul cărora hocheiul românesc va putea ajunge la marea performanţă, îndeplinindu-şi astfel integral obiectivele.

Călin ANTONESCU

Prezentă la ediţia trecută a C.M. în grupa A selecţionata României va încerca sezonul acesta, în grupa B, o confirmare a valorii sale (Fază dintr-un meci România – Iugoslavia, disputat la Bucureşti)

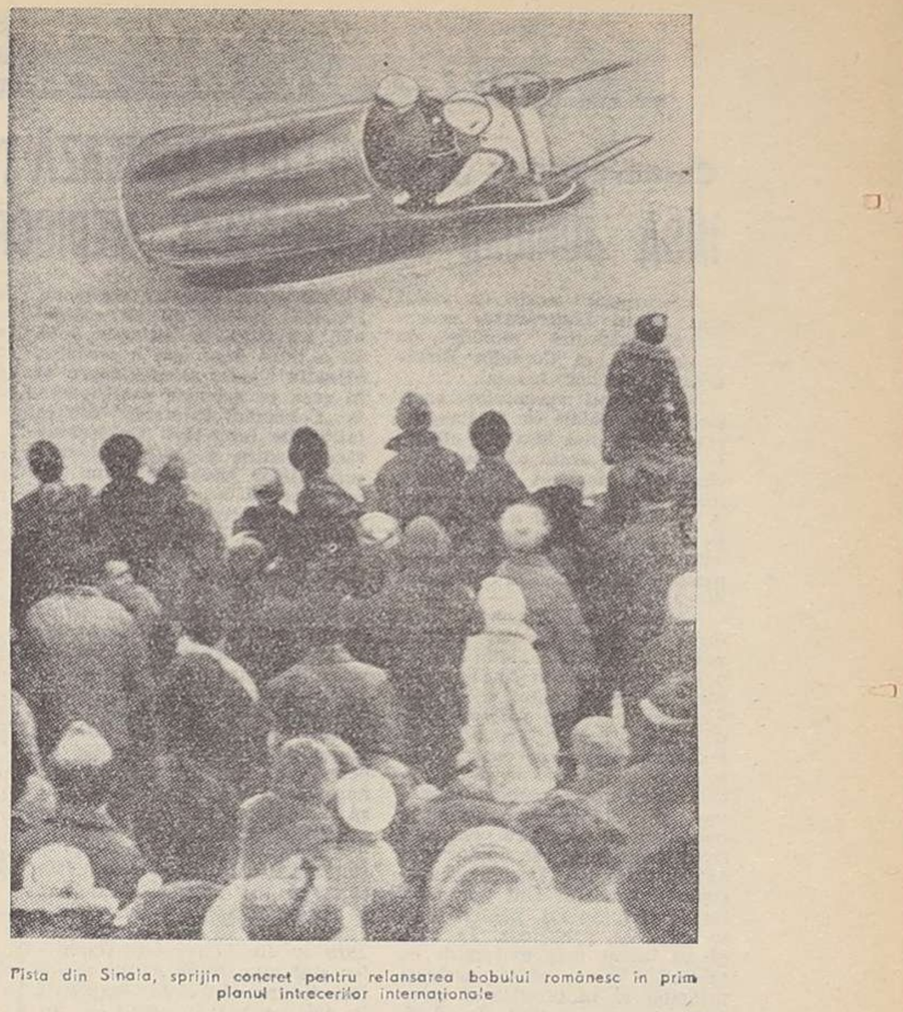

Pista din Sinaia, sprijin concret pentru relansarea bobului românesc în prim planul întrecerilor internaţionale

Bob

CONDIŢII ÎMBUNĂTĂŢITE PENTRU RELANSAREA SPRE MAREA PERFORMANŢĂ

Medaliile de aur cucerite la campionatele europene de la Innsbruck (1967 şi 1971), cea de argint obţinută la campionatele mondiale de la Lake Placid (1969) şi cea de bronz de la Jocurile Olimpice de la Grenoble — 1968 (singura medalie a reprezentanţilor României în întreaga istorie a J.O. de iarnă), performanţe care au reînnodat palmaresul internaţional al bobului din ţara noastră (început cu patru decenii în urmă de Alexandru Frim şi Alexandru Papană — campioni ai lumii la vremea respectivă), grăiesc convingător despre aptitudinile tineretului român pentru practicarea bobului. În condiţiile unui evident handicap provocat de condiţiile de practicare a bobului (ne referim în primul rînd la inexistenţa unor pîrtii de talia celor folosite — la ei acasă — de marii favoriţi ai concursurilor), sportivii români au reuşit să se impună şi să demonstreze din plin talentul pentru practicarea acestui sport, al celor curajoşi şi îndemînatici. În ultimii ani s-a constatat, însă, din păcate, un regres. „Veteranul" Ion Panţuru nu a mai făcut faţă „noului val" apărut în bobul mondial, iar cei care ar fi trebuit să continue tradiţia performanţelor nu au fost la înălţime, este drept în mare măsură din cauza handicapului creat prin amenajarea pistelor artificiale în unele ţări, unde se pot face antrenamente mai mult de şase luni pe an.

Acum consemnăm, însă, îmbunătăţirea treptată şi consistentă a condiţiilor pentru dezvoltarea bobului românesc, pentru asigurarea unui progres viguros, pentru revenirea reprezentanţilor României în prim-planul marilor întreceri internaţionale. Aşa, de pildă, în anul 1976 a fost dată în folosinţă pista betonată din Sinaia, despre care oaspeţii prezenţi la campionatul european de tineret (prin care a fost făcută inaugurarea oficială a pîrtiei) au afirmat că va fi cea mai bună din lume atunci cînd va fi îngheţată artificial; au fost construite boburi moderne prin mijloace locale, ceea ce a creat posibilitatea sporirii numărului echipajelor participante la competiţiile interne şi, implicit, a lărgirii bazei de selecţie pentru lotul reprezentativ. Trebuie menţionat că, deşi activitatea competiţională internă a fost foarte restrînsă (în unii ani chiar întreruptă) în ultima vreme, pe lîngă secţiile tradiţionale (C.S.O., Bucegi, Voinţa, Carpaţi — toate din Sinaia, A.S. Armata, Tractorul din Braşov, Voinţa Bucureşti), au apărut secţii noi, ca de pildă cele de la Poiana Cîmpina, I.E.F.S. Bucureşti, A.S. Telefericul Braşov, iar unele sînt pe cale de a fi afiliate, cum este cazul cu cea de la Petroşani.

Un fapt pozitiv, care va avea urmări directe în sporirea posibilităţilor de afirmare internaţională a bobului românesc, este selecţia în rîndul atleţilor, îndeosebi al decatloniştilor. Urmărindu-se formarea unor echipaje omogene ca forţă şi viteză de împingere a bobului la start (capitol devenit de mare însemnătate în realizarea performanţei), s-a ajuns ca, după un an sau doi de stagiu ca împingători, unii boberi să fie promovaţi în grupa piloţilor, bineînţeles după perioada de pregătire şi în funcţie de calităţile manifestate. Aşa se face că îi putem menţiona printre piloţii lotului naţional pe foştii împingători Paul Neagu, Dumitru Pascu şi Constantin Iancu, alături de piloţii consacraţi Dragoş Panaitescu şi Mihai Secui.

Cîteva cuvinte despre sanie, sport practicat de puţină vreme în ţara noastră, dar care şi el dă speranţe de afirmare internaţională. După numai cîţiva ani de activitate, sania de performanţă este practicată acum de circa 100 de tineri şi tinere (la campionatele naţionale din 1976 au luat parte 60 de seniori şi juniori); sînt afiliate opt secţii (I.E.F.S., Tractorul, A. S. Armata Braşov, C.S.O., Voinţa, C.S. Şcolar, Bucegi — toate din Sinaia, Liceul din Predeal), iar altele vor fiinţa începînd din sezonul 1977—1978 (C.S. Şc. Vatra Dornei, C.S. Şc. Miercurea Ciuc, C.S. Şc. Petroşani, C.S. Şc. Buşteni). Subliniem că din sezonul viitor există premise pentru ca antrenamentele şi concursurile să fie găzduite nu numai de pista de bob din Sinaia, ci şi de pîrtiile ce vor fi amenajate (cu mijloace locale) la Vatra Dornei, Miercurea Ciuc şi Petroşani. Numărul săniilor construite în ţară va creşte şi el în mod substanţial. În general, se poate aprecia că şi la sania de performanţă sînt create baze pentru ca acest sport să capete o dezvoltare largă, întrecerile „Daciadei" fiind, în acest sens, un splendid prilej de depistare a elementelor talentate. Desigur, experienţa internaţională este insuficientă, dar sîntem convinşi că realizarea de întîlniri cu practicanţii de mare valoare ai săniuşului, în special cu reprezentanţii R.D. Germane, va scurta simţitor drumul spre înalta performanţă.

Dumitru STĂNCULESCU

Din articolele cuprinse în aceste pagini desprindem cîteva concluzii valabile pentru toate sporturile de iarnă şi anume:

– condiţia primordială pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite în **Programul privind dezvoltarea activităţii de educaţie fizică şi sport în perioada 1976–1980 şi pregătirea sportivilor români în vederea participării la Jocurile Olimpice din 1980 constă în întărirea pe plan general** (cluburi, asociaţii sportive, loturi reprezentative) **a disciplinei şi respectului faţă de muncă, în creşterea exigenţei la stabilirea obiectivelor pentru marile competiţii internaţionale şi luarea tuturor măsurilor pentru îndeplinirea lor.** Întărirea muncii de educaţie, schimbarea concepţiei despre pregătire şi disciplină, creşterea rolului de pedagog al antrenorului trebuie să se situeze în prim-planul atenţiei tuturor celor care se ocupă de pregătirea practicanţilor sporturilor de iarnă;

– **procesul de instruire şi antrenament trebuie modernizat** sub aspectul cantităţii, calităţii şi mijloacelor folosite, toate fiind necesar să fie puse în concordanţă cu solicitările internaţionale actuale. Vremea plesirismului, a timpului pierdut în cabane, a scuzelor invocate datorită intemperiilor vremii sau inexistenţei mijloacelor mecanice de urcat a trecut de mult!

– **întrecerile internaţionale trebuie folosite în mai mare măsură ca posibilităţi reale de învăţare,** întîlnirile oficiale sau amicale constituind tot atîtea prilejuri de a afla noutăţile ivite în tehnica şi tactica unui sport, inovaţiile aduse echipamentului şi materialului sportiv;

– **pe plan intern se impune dezvoltarea mai largă a bazei de masă şi, în acest scop, întrecerile „Daciadei" trebuie să fie folosite cu maximum de eficienţă,** pentru selecţionarea celor mai dotate elemente pentru sportul de performanţă.

– activul remunerat şi obştesc al federaţiilor, membrii comisiilor judeţene au datoria de a depune eforturi sporite pentru traducerea în fapt a obiectivelor stabilite în Program. În acest sens, un ajutor preţios a fost dat prin defalcarea activităţii la bob-sanie şi schi-biatlon, mai precis prin crearea a două federaţii distincte care pot urmări mai îndeaproape activitatea actuală şi de perspectivă a sporturilor respective, putîndu-le organiza şi îndruma cu mai multă eficienţă.

Avem convingerea că sporturile de iarnă pot realiza saltul de calitate necesar astfel ca la viitoarele întreceri internaţionale şi în primul rînd la Jocurile Olimpice de la Lake Placid – 1980 reprezentanţii României să se impună printre fruntaşi.